

הנער בעור תיש

"אל תאמרי פעמיים, אמא" אומר טום "אני הולך."
כאשר אסף כבר ענפים יבשים וקשר אותם יחד,
מופיע לפניו ענק, גבוה כשלושה מטר, והעיף עליו
נבוט. אך טום חמק הצדה, תפס מוט ברזל, הכה בו
את הענק, וזה נפל אפיים ארצה.
"אם הנך יודע להתפלל" אמר טום "התפלל עכשיו,
לפני שאחתוך אותך לגזרים."
"אני לא יודע תפילות" אומר הענק "אך אם תחוס
על חיי אתן לך את הנבוט הזה, וכל זמן שתמנע
מחטא, תוכל לנצח בו בכל קרב שתקלע אליו."
טום ריחם עליו ונתן לו ללכת, אך כשרק הנבוט היה
בידו הוא התיישב על צרור הענפים, נתן בו דחיפה
בנבוט ואמר:
"ענפים, עמלתי הרבה כדי לאסוף אתכם, וגם
סיכנתי את חיי בשבילכם. לפחות תביאו אותי עכשיו
הביתה." וכפי שציפה כך היה. צרור הענפים נשא
אותו באנחות וחריקות דרך היער, עד שהביא אותו
לדלת הבית.
כשכבר נשרפו כל הענפים, האלמנה שלחה את טום
להביא נוספים. והפעם היה צריך טום להלחם עם
ענק בעל שני ראשים. אך גם לזה הוא יכל ללא
בעיות. ומהענק הזה קיבל חליל קסמים. כשרק ניגן
בחליל זה, כל אחד ששמע לא יכול היה להימנע

פעם, לפני הרבה, הרבה שנים, חיה אלמנה ליד
הנפחיה של כפר אנניסקוט. היא הייתה כל כך עניה
שלא היו לה בגדים להלביש את בנה היחיד. לכן
היא נהגה לשים אותו בגומת אפר ליד האש
ולכסותו באפר חם. וככל שהוא גדל, כך הגומה
נעשתה עמוקה יותר ויותר.
בסוף, בדרך כלשהי, היא מצאה עור תיש וקשרה
אותו מסביב למותניו, והוא הרגיש את עצמו מאוד
חשוב והתהלך כך ברחוב.
ולמחרת היא אמרה לו: "טום, בטלן שכמותך,
מעולם לא עשית כל דבר מועיל, ואתה כבר בן תשע
עשרה וגבוה כמו עץ. לך עכשיו והביא לי קצת עץ
יבש מהיער."

מלרקוד. וטום התיישב שוב על צרור הענפים יבשים וזה בריקוד הביא אותו עד לדלת הבית. הענק השלישי שטום פגש, היה בעל שלושה ראשים. גם הוא לא ידע להתפלל, אך נתן לטום בקבוק משחה ירוקה שמונעת כל פצע או כוויה. "עכשיו" אמר הענק "פגשת את כולנו. תוכל לבוא ולאסוף ענפים עד סוף כל הימים ולא תפגוש יותר לא ענק ולא פייה שיפריעו לך." ובכן, טום עכשיו היה גאה כמו עשרה טווסים, ונהג להתהלך דרך הכפר בערבים בעור התיש שלו. רק פרחי הרחוב, שלא היו מחונכים טוב יותר מפרחי דבלין, צחקו ממנו והושיטו לשונות לקראתו. הוא לא אהב זאת, אבל חשב שלא יהיה זה יפה להרביץ להם בנבוט שלו. עד שיום אחד הגיע לכפר כעין מחצרץ עם חצוצרה, אינני יודע איך לקרוא לו בדיוק, אולי כרוז. והוא הודיע שבתו של מלך דבלין עצובה כל כך שכבר שבע שנים לא צחקה. ושהמלך מבטיח לתת את ידה למי שיצליח להצחיק אותה שלוש פעמים. "הה, זה בדיוק בשבילי. אנסה" אמר טום, ובלי שריפה נוספת של אור היום הוא נשק לאמו, הניף נבוט שלו באזהרה על הפרחחים ברחוב ויצא לדרך הצהובה לכוון העיר דבלין.

הוא הגיע לשערי העיר, אבל השומרים שבשער רק צחקו ממנו וקיללו אותו, ולא נתנו לו לעבור. טום סבל זאת בשקט זמן מה, אך אחרי שאחד השומרים, כך מתוך צחוק, אמר, דקר אותו בצד עם הכידון שלו, טום תפס אותו בצוואר ובחגורת מכנסיו, והעיף אותו לתעלה. אחדים רצו להוציא משם את הבחור, אחרים ניסו ללמד את הבריון לקח, ותקפו את טום בחרבות ובפגיונים. אבל טום בנבוט שלו שלח את כולם לתעלה או השכיב על האבנים, ומהר מאוד הם ביקשו את רחמיו. אחרון השומרים שמח להראות לטום את הדרך לארמון המלך. ובאמת, ישבו שם המלך והמלכה והנסיכה, והם הסתכלו על תחרויות שונות בחצר הארמון, התאבקויות, קרבות חרבות, רקודים ומשחקי פנטומימה, הכל כדי לשעשע את הנסיכה; אך שום דבר לא העלה אפילו צל של חיוך על פניה. אך כל זה נעצר כשהם ראו את הבחור הגבוה, עם פני ילד, שערות שחורות ארוכות וזקן מקורזל כי אמו לא יכלה לקנות לו תער לגילוח ואת הזרועות החזקים שלו, רגליים חשופות, לבוש רק בעור של תיש שהגיע לו מהמותניים ועד הברכיים.

אחר בא במקומו, ועוד אחד ועוד, ואחר כך שישה בבת אחת, וטום שלח את החרבות והמגינים והפגיונות והגופות סביב-סביב, עד שכולם בכו שהם מוכים וניזוקים וחסרי אונים, ושפשפו את ברכיהם ומרפקיהם והלכו צולעים משם.

טום השגיח שלא להרוג אף אחד; אבל הנסיכה הייתה כל כך מבודרת שנתנה צחקוק אחד, שכל החצר שמעה היטב.

"מלך דבלין" אמר טום "השגתי כבר רבע בתך." המלך לא ידע אם לשמוח או להצטער; אבל פני הנסיכה האדימו מאוד.

באותו היום לא נערכו יותר קרבות ואת טום הזמינו לאכול עם המשפחה המלכותית.

למחרת האדמוני סיפר לטום על זאב, בגודל של עגלה, שהסתובב לאורך החומות, אוכל אנשים ובקר; ואמר כמה טוב היה להרוג אותו.

"טוב, שלח מישהו שיראה לי איפה הוא חי, ונראה איך הוא מתנהג כלפי זרים" אמר טום.

הנסיכה לא הייתה מאושרת מכך, כי בינתיים הלבישו את טום בבגדים יפים ושמו לו כובע עם נוצה על הראש, והוא נראה יפה מאוד, וחוז מזה הרי הוא הצליח להוציא ממנה צחקוק. אבל המלך הסכים, ותוך שעה וחצי הזאב הופיע בחצר הארמון,

היה שם בחור אחד, בעל שער אדום, שמאוד רצה להתחתן עם הנסיכה, ולא מצא חן בעיניו איך שהיא הביטה על טום. הוא ניגש לטום ושאל על ענינו.

"ענייני" אמר טום "הוא לשעשע את הנסיכה היפה, יברך אותה האל, ולגרום לה לצחוק שלוש פעמים." "האם אינך רואה את כל הבחורים העליזים והאבירים המכובדים" אומר השני "שיכולים לאכול אתך עם גרגיר מלח, ואף אחד מהם לא הצליח להוציא ממנה חיוך במשך שבע שנים?"

האנשים הצטופפו מסביבו, והאיש האדמוני המשיך להרגיז אותו, עד שטום אמר שהוא אינו מפחד מהם, ושינסו להתמודד איתן בשישיות, ונראה מה יהיה.

המלך, שהיה רחוק מדי כדי לשמוע, שאל מה רוצה האיש הזר.

"הוא רוצה" אמר הבחור האדמוני "לעשות שפנים מהאנשים האמיצים שלך."

"אם כך" אמר המלך "שיקום אחד ויתמודד איתו." אז יצא בחור אחד עם חרב ועם מכסה של סיר וניסה להכות בטום. וטום נתן לו מכה במרפק עם הנבוט, והחרב עפה מעל ראשי כולם והבחור נפל על החצץ עם מכה בקסדה.

כשטום הולך אחריו עם הנבוט על כתפו, כמו רועה
ההולך אחרי הטלה האהוב שלו.

המלך והמלכה ישבו בבטחה על המרפסת, אבל כל
אנשי החצר והאחרים שהיו שם נתנו זעקה גדולה

והתחילו לברוח לשערים ודלתות; והזאב רק ליקק
את שפתיו כאילו אומר "הייתי שמח לאכול אתכם
לארוחת בוקר."

המלך קרא: "טום בעל עור התיש, קח מכאן את
הזאב האיום. אתה יכול לקבל את בתי כולה!"
אבל טום לא הקשיב. הוא הוציא עכשיו את חלילו
והתחיל לנגן. והנה כל הנוכחים היו מוכרחים לקום
על רגליהם והתחילו לרקוד, ואפילו הזאב נעמד על
רגליו האחוריות ורקד. היו שברחו לתוך החדרים
כדי לברוח מהזאב, אבל טום המשיך לנגן והזאב
המשיך לרקוד, למרות שרגליו האחוריות כאבו לו
מאוד והוא ילל בקול. הוא רקד כל הזמן צמוד מאוד
לבחור האדמוני ובעין אחת הביט עליו ובשניה על
טום, כי חיכה שטום ירשה לו לאכול את הברנש.
אבל טום נענע בראשו והמשיך לנגן והאדמוני
המשיך לרקוד ולצעוק, והזאב ילל ורקד, פעם על
רגל אחת ופעם על השניה, וכמעט ונפל ארצה מרוב
העייפות.

כשהנסיכה ראתה שאין צורך לפחד ואיש לא ייהרג,
שעשע אותה כל כך המצב הביש של האדמוני
שצחקה שוב, ובאותו הרגע קרא טום: "מלך דבלין,
כעת יש לי כבר שני חצאים של בתך."

"חצאים או לא חצאים" אמר המלך "סלק מכאן את הזאב השטן, וכבר נראה מה יהיה הלאה." אזי טום החזיר את החליל לכיסו ואמר לטורף שישב על ישבנו, כמעט מתעלף: "לך להרים, בחור נאה, והתנהג יפה, ואם אי-פעם אראה כי באת למרחק שבעה מילים מכאן אזי.."

הוא לא הוסיף ורק הניף את הנבוט. זה כל מה שהזאב רצה. הוא שם את זנבו בין רגליו וברח בלי להביט על אדם, ולא ראו אותו יותר באזור דבלין לא השמש, לא הירח ולא הכוכבים.

בארוחת ערב צחקו כולם, פרט לאדמוני, שרק חשב אך הוא יוכל לסדר את טום.

"הו, מלך דבלין" הוא אמר "אתה בר מזל. הנה הדנים מטרידים אותנו ללא סוף. ואם יש מי שיכול להציל אותנו מהם זה רק האיש הזה בעור התיש. הנה בגיהינום תלויה מחבטה מיוחדת, ולא דנים ולא שטן יוכלו לעמוד בפניה."

"אז" אומר טום למלך "תתן לי את החצי השני של בתך אם אביא לך את המחבטה?"

"לא, לא" אומרת הנסיכה "אני מעדיפה כבר לא להיות לעולם אישתך, מאשר לראות אתך מסתכן כל כך."

אבל האדמוני התגרה, ולחש לטום כמה עלוב הוא יראה אם יוותר על ההרפתקה הזו. אז שאל אותו טום על הדרך, והאדמוני כוון אותו.

ובכן, הוא נסע ונסע עד שהגיע עד החומות של גיהינום. אבל לפני שדפק בשער הוא משח את עצמו במשחה הירוקה. וכשדפק, הושיטו את ראשיהם מאות שדונים קטנים ושאלו מה רצונו. "אני רוצה לדבר עם השטן הגדול בעצמו. פתחו לי את השער" אמר טום.

לא עבר זמן ופתחו את השער והביאו אותו בפני ניק הזקן, שקיבל אותו בקידות וכבוד ושאל על רצונו. "רצוני פעוט" אמר טום "באתי רק לקבל בהשאלה את המחבטה הגדולה בשביל מלך דבלין, כדי שיחבוט בדנים."

"טוב" אומר האחר "הדנים הם לקוחות יותר טובים שלי, אבל אם כבר עשית את הדרך הארוכה עד כאן, לא אסרב. תנו לו את המחבטה" הוא אומר לשדון צעיר, אבל עם זאת גם קורץ בעין השניה. בינתיים השדים נעלו שוב את השער, ואחד מהם עלה כדי להוריד את המחבטה, שהייתה עשויה מברזל לוחט בשני חלקיה. השדון גיחך כשנתן אותה לטום, וחשב איך היא תשרוף לו את הידיים, אבל טום לקח אותה כאילו הייתה עשויה מעץ אלון.

המלך, המלכה והנסיכה העריכו אותו כבר קודם
הערכה גבוהה, אבל עכשיו העריכו אותו אלף מונים
יותר.

אבל האדמוני, הנבל הגדול, התגנב והחליט לחטוף
את המחבטה, כדי להרוג בה את טום. רק נגע בה
באצבעות ונתן זעקה כאילו השמיים והארץ נפלו
ביחד עליו, והתחיל לרקד ולצעוק מרוב כאבים, עד
שרחמנות היה לראותו. טום רץ אחריו, תפס את
ידיו ומשח אותם כך וכך והכאב פסק לפני שיכול
היה לומר מילה. לבחור היה פרצוף מצחיק כי לא
הבין כלל מה קורה לו, וזכר עוד את הכאבים אך לא
הרגיש אותם עוד. כולם פרצו בצחוק גדול, והנסיכה
לא פחות מכל היתר. ואז אמר טום: "עכשיו,
גבירתי, אילו היו חמישים חצאים שלך, אני מקווה
שהיית נותנת לי את כולן."

אכן, הנסיכה הביטה על אביה, ואז ניגשה לטום,
לקחה את ידיו הגסות בין ידיה העדינות, ואני רק
הייתי רוצה להיות בנעליו באותו יום!
טום לא הכניס את המחבטה לארמון. בטוח שאיש
לא העז להתקרב אליה, ולמחרת, כשבאו האנשים,
ראו שקע עמוק באבני המדרגות, שהיא המיסה,
ושקעה, איש לא ידע כמה עמוק. אבל בצהרים הגיע
שליח וסיפר כי הדנים כל כך נבהלו, כששמעו

"תודה" אומר טום "אבל עכשיו פתחו את השער
ותנו לי לצאת."

"הה" אומר ניק הזקן "ככה זה? קל יותר להיכנס
כאן מאשר לצאת. קחו ממנו
את הכלי ותנו לו מנה של שמן
רותח."

אז שד אחד הושיט את ידו
כדי לקחת את המחבטה, אבל
טום נתן לו מכה כזו בראשו
שקרניו נשברו, והוא זעק כמו
שד, כפי שהוא באמת היה.
האחרים ניסו להתנפל על טום
אבל קיבלו ממנו מכות כאלה
שלא ישכחו אותם לעולם.
ובסוף ניק הזקן צעק: "רק תנו
לו לצאת, ואוי למי שיתן לו
להיכנס לכאן שוב!"

טום יצא והלך ומחומות
גיהנום ליוו אותו בצעקות גנאי
ובקללות. וכשהגיע לארמון המלך רצו כולם כדי
לראות אותו ואת המחבטה. אחרי שסיפר את
סיפורו הניח את המחבטה על מדרגות הארמון
ואמר שאיש לא יגע בה.

שהמחבטה הגיעה לדבלין, שעלו מהר על הספינות שלהם וברחו.

אכן, אני מניח שהם התחתנו, אבל קודם טום חיפש אדם מתאים שילמד אותו את נימוסי חצר המלך, תורת הזרימה, תותחנות ובנית ביצורים, חשבון שברים

, וכווני רוח, כדי שיוכל להשתתף בשיחות עם המשפחה המלכותית. אינני בטוח כמה זמן למד את כל אלה. מה שבטוח שאמו לא סבלה מאז כל מחסור.